

РЕШЕНИЕ

№ 6368

гр. София, 04.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска

Анета Юргакиева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8512** по описа за **2021** година докладвано от съдия Радостин Радков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/:

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу решение № 256 от 19.07.2021 г. по НАХД № 7397/2021 г. на Софийски районен съд /СРС/, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 22-007403/10.05.2021 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труд“ - С. /Д”ИТ”/, с което на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция” на основание чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда /КТ/ в размер на 3000 (три хиляди) лева за нарушение на чл. 62, ал. 1 във вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ. Твърди, че решението е постановено в нарушение на материалния закон и при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила. В съдебно заседание представляван от адв. Д., моли съда да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на СРС и отмени процесното НП. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът, представляван от юрк. П., взема становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, взема становище за основателност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, намира следното от фактическа страна:

Със съдебно решение № 256 от 19.07.2021 г. по НАХД № 7397/2021 г., СРС е потвърдил НП № 22-007403/10.05.2021 г., издадено от директора на Д"ИТ" - С., с което на [фирма], е наложено административно наказание „имуществена санкция ” на основание чл. 414, ал. 3 от КТ в размер на 3000 (три хиляди) лева.

Съдът намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

Възприетите от СРС фактически обстоятелства напълно кореспондират със събраните от него доказателства. В съответствие със събраните и проверени в хода на проведеното съдебно дирене доказателствени материали, правилно и обосновано е приел за установени обстоятелствата, изложени във фактическата част към постановеното от него решение. Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства. За да постанови обжалваното решение, първоинстанционният съд е обосновал правен извод, че при съставянето на АУАН и издаването на НП, не са допуснати съществени процесуални нарушения и същите са в съответствие с материалния закон. Тези изводи се споделят от касационната инстанция.

Неоснователни и неподкрепени с доказателства са доводите в касационната жалба, че процесното решение е незаконосъобразно и необосновано. Районният съд е обсъдил, както приложените по делото писмени доказателства, така и събраните в хода на процеса свидетелски показания, от които безспорно се установява извършването от жалбоподателя на посоченото в АУАН и НП нарушение на чл. 62, ал. 1 във вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ. От приложените писмени доказателства - собственооръчно попълнена декларация от 28.01.2021 г. от П. И., договор за услуги от 02.01.2021 г., както и от свидетелските показания на Х., може да се направи обоснован извод, че при извършена проверка на място на 28.01.2021 г., лицето П. И. е полагало труд, при установено работно време от 09.00 до 17.30 ч., с почивни дни събота и неделя и определено работно място – офис – [улица], както и определено възнаграждение от 10 лева на час. Договорът сключен между нея и касатора е с дата 02.01.2021 г., като същият е посочил, че работи в [фирма] считано от 02.01.2021 г. Декларацията сочи, че до 28.01.2021 г., И. е работила без наличието на какъвто и да било договор – граждански или трудов при фактическото поемане на възложената от жалбоподателя работа. При тези данни безспорно е налице констатираното нарушение на разпоредбата на чл. 62, ал. 1 от КТ, съгласно който трудовият договор се сключва в писмена форма, във вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ, съгласно който отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения. Договорът за услуги в процесния случай, освен че прикрива трудово правоотношение, не опровергава извода за осъществено нарушение по чл. 62, ал. 1 от КТ. Стъпвайки на тези фактически констатации, АНО правилно е приел, че липсва сключен трудов договор в писмена форма между въззивния жалбоподател и Н.. Това нарушение е подведено правилно към съответната санкционна норма.

Настоящият съдебен състав обаче счита, че АНО е наложил наказание „имуществена санкция” в приблизителен до минималния размер на предвидената от съответната санкционна норма за такъв вид нарушение, но без да изложи мотиви в тази насока и без да са ангажирани доказателства за други извършени нарушения от този вид, както и доказателства, които потвърждават санкционните актове за тези нарушения да са влезли в сила. Преценени, тези обстоятелства дават основание на настоящия съдебен

състав да счита, че процесното НП следва да бъде изменено, като се намали наложената санкция в минимален размер, предвиден в санкционната норма на чл. 414, ал. 3 от КТ. Ето защо процесното НП следва да бъде изменено, като се намали наложената санкция в размер на минималния, предвиден в санкционната норма на чл. 414, ал. 3 от КТ.

При тези правни съображения, обжалваното решение на СРС следва да бъде отменено, а НП да бъде изменено.

При този изход на спора, касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за касационната инстанция. Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, и направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

Водим от горното, Административен съд - София град, I-ви касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТМЕНЯ решение № 256 от 19.07.2021 г. по НАХД № 7397/2021 г. на Софийски районен съд, като вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 22-007403/10.05.2021 г., издадено от директора на Д"ИТ" - С., с което на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция" на основание чл. 414, ал. 3 от КТ в размер на 3000 (три хиляди) лева за нарушение на чл. 62, ал. 1 във вр. с чл. 1, ал. 2 от, като НАМАЛЯ размера на имуществената санкция на 1500 (хиляда и петстотин) лева.

ОСЪЖДА [фирма], да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., юрисконсултско възнаграждение по делото в размер на 80 (осемдесет) лева.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.